

ליל ד' דסוכות אושפיזא דמשה רבינו והילולא של רביז"ל

בליל ד' דסוכות אושפיזא דמשה שהוא גם ההילולא של רביז"ל, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מאד מענינא דיומא על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קט"ו המדבר מהתגלות דעת דמשה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב (שמות כ') ויעמוד העם מרחוק ומשה ניגש את הערפל אשר שם האלקים, ואומר רביז"ל, כי מי שהוא הולך בנשמיות כל ימיו ואחר כך נתלהב ורוצה ללכת בדרכי השם יתברך אזי מידת הדין מקטרג עליו ואינו מניח אותו לילך בדרכי השם יתברך ומזמין לו מניעה והשם יתברך חפץ חסד הוא ומסתיר את עצמו כביכול בהמניעה הזאת ומי שהוא בר דעת ומסתכל בהמניעה ומוצא שם הכורא ברוך הוא כמו דאיתא בירושלמי (תענית פרק א') אם יאמר לך אדם היכן אלקיך תאמר לו בכרך גדול שבארם שנאמר אלי קורא משעיר ומי שאינו בר דעת כשרואה המניעה חוזר תיכף לאחוריו ומניעה הוא בחינת ענן וערפל כי ענן וערפל היינו חושך וחושך הוא לשון מניעה כמו שכתוב (בראשית כ"ב) ולא חשבת וזה פירוש הפסוק ויעמוד העם מרחוק כי כשרואין הערפל היינו המניעה כנ"ל עומדים מרחוק ומשה שהוא בחינת דעת כל ישראל ניגש את הערפל אשר שם האלקים היינו אל המניעה אשר שם בעצמה נסתר השם יתברך, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זאת לימוד נפלא בענין החזרת האדם בתשובה לפניו יתברך, כי בני אדם חושבים שזה כינוי חדש שנקרא "בעל תשובה", היינו כשאדם חוזר אל היהדות מן הקצה אל הקצה, שהיה רחוק לגמרי מקודם ועכשיו רוצה להתקרב אליו יתברך, ואז הוא נקרא "בעל תשובה" בפיות בני אדם, אבל האמת הוא שגם הצדיקים הגדולים נקראים בעלי תשובה, כי הם תמיד עושים תשובה לפניו יתברך, ואפילו אלו הצדיקים הדבקים בו יתברך בדביקות אמיתי, עד שאי אפשר להפריד אותם ממנו יתברך כלל, כי הם דבוקים בו יתברך כמו ניירות שנדבקו ביחד על ידי

דבק שאי אפשר להפריד אותם, כי אם כשמפרידים חלק מהנייר עמם, כמו כן הם אלו הצדיקים, שאי אפשר להפרידם ממנו יתברך כלל, כי אפילו אם יפרידו אותם, יקחו עם עצמם חתיכה של אלוקות כביכול, ואף על פי כן גם אלו הצדיקים תמיד חוזרים בתשובה, כי אולי השגתם של אתמול היתה בחינת גשמית כנגד השגתם של היום, ואם צדיקים כאלו שבים תמיד בתשובה, כל שכן שאר בני העולם שחושבים עצמם לשומרי תורה ומצוות, ואם כן ראוי להבין מהו הפירוש של המושג "בעל תשובה", ועל פי דברי רבינו"ל בתורה זאת יכולים להבין את זה מאד, כי בכל פעם שאדם מתעורר להתקרב אליו יתברך מאיזה בחינה ודרגא שיהיה, אזי מתחיל לעבור עליו כל מיני מניעות ועיכובים מכל הצדדים, כי הנה הוא מתבייש מבני משפחתו או משכניו ושאר אנשי העולם, וכולם עומדים כמניעות גדולות לפניו מלהתקרב אליו יתברך, ועל פי רוב מחמת אלו המניעות האדם עוזב את הכל ובורח לגמרי, אבל משה רבינו ע"ה הראה לנו דרך, שאפילו אם יהיה האדם מסובב עם חושך ענן וערפל שהם בחינת ג' מחיצות של חושך ועננים (עיין שם בפירוש רש"י), אף על פי כן ניגש אל הערפל אשר שם האלהים, וידע נאמנה שגם בתוך כל המניעות האלו מוסתר אלוקותו יתברך, ואם האדם אינו מתפעל מהם כלל רק ניגש אל תוקף החושך וההסתרה, אזי יראה שבאמת אין שום מניעה שימנע את האדם מלהתקרב אליו יתברך, והכל יתהפך לו לעזר ולסיוע להתדבק בו יתברך באמת.

והנה אצל משה רבינו עליו השלום בעצמו מצינו שהיה לו מניעות עצומות על כל פסיעה ופסיעה שרצה לעשות בשביל עם ישראל, כי בראשונה במצרים כשעבדו עם ישראל עבודת פרך, ורצה משה רבינו לגאול אותם מעבדות לחירות, אזי התחיל לעבור עליו מחלוקת גדולה מאנשים רשעים, ומסרו אותו למלכות, ובמקום להודות לו על שבא להציל אותם, אמרו לו, למה הבאשתם את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו וכו', והיו להם עליו טענות גדולות, וכן כשהוציאו אותם ממצרים ובקע להם הים והוריד להם המן וכו', תמיד היה להם תרעומות וטענות עליו כמבואר בפסוקים, ואף על פי כן לא התפעל מהם כלל, וניגש תמיד לתוך החושך הענן והערפל למצוא אלוקותו יתברך שם, עד שבאו לפני הר סיני לקבל את התורה, ואז נתגלה לפני משה רבינו שכך צריך להיות תמיד, כי הפסוק הנ"ל של ויעמוד העם מרחוק נאמר אצל מתן תורה, שמשה נגש אל הערפל לפניו מג' מחיצות חושך ענן וערפל ומצא שם את האלקים

היינו איך שהשם יתברך מסתתר בתוך כל המניעות, כי על ידי גודל מסירות נפשו להוציא את עם ישראל ממצרים ולקרב אותם לעבודתו יתברך, נתגלה לו שבאמת אין שום חושך שיחשיך ממנו יתברך, וכל דבר שבעולם יכולים להפוך לעבודת השם באמת.

וזהו הטבע של בני אדם, שתמיד קובלים שאין העת הזאת טוב להם, ויש להם כל מיני מניעות ובלבולים, וזה נעשה מחיצה ומניעה להם מלחזור בתשובה, ובאמת עיקר המניעה והבלבול הוא מחמת שאין אחדות בין נשמות ישראל, וכל אחד ואחד נפרד מחבירו, ויש לו חילוקי דעות ממנו, ולכן מתרחק לגמרי מרוב המניעות והמחיצות שרואה סביבו, מה שאין כן אילו היה מתאחד ביחד עם כל נשמות ישראל, ומקשר עצמו עמהם, היה יכול להגאל מכל צרותיו לגמרי ולעבור בשלום על כל המניעות והעיכובים שבעולם, ולכן אז בקבלת התורה נאמר ויחן שם ישראל כנגד ההר, ופירש רש"י כאיש אחד בלב אחד, כי משה רבינו עליו השלום הכניס בעם ישראל אחדות אמיתית, כי הוא היה מנהיג רחמן, בבחינת כי מרחמם ינהגם, והיה מוסר נפשו לאחד כל נשמות ישראל ביחד ולהביא אותם אל השם יתברך, בבחינת מן ההר אל העם, שלא פינה אל עסקי עצמו כלל, ואפילו כשבא אליו חותנו ואמר לו נבול תבול וגו', לא התפעל כלל, רק המשיך למסור נפשו ולבטל כל ישותו לעזור לנשמות ישראל, וזהו הכח של כל הצדיקים שבכל דור ודור, שהם מוסרים את נפשם לקרב נשמות ישראל אל השם יתברך, ולאחד אותם באהבה גמורה ובכח זה הם יכולים להכנס לתוך הענן חושך וערפל ולא להתפעל מהם כלל.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שהגילוי הזאת של רביו"ל הוא המפתח של כל הצלחת האדם בחיים, כי גם בגשמיות עיקר הטעם שאין האדם מצליח בעסקיו הוא מחמת שתיכף ומיד שהוא רואה איזה מניעה ועיכוב, בחינת חשך ענן וערפל, הוא בורח לגמרי וחושב שאין זה בשבילו כלל, אבל מי שיש לו דעת דמשה, והוא יודע שבכל המניעות גנוז השם יתברך, אזי הוא יודע שהכל רק באחיזת העינים, ועליו לדלוג ולקפוץ על הכל, כי בהכרח לעבור על כל אחד ואחד זמנים חשוכים, ואם יהיה לו מרץ וכח גדול להוציא את מחשבתו מן הכח אל הפועל, אזי בוודאי יצליח מאד בכל עניניו.

והנה עיקר הדעת הזאת דמשה זוכים לקבל על ידי התקרבותו אל הצדיק שהוא בחינת משה, כי על ידי התקרבותו גם עליו יהיה נמשך מדעתו הגדולה, ולכן על האדם להיות חזק מאד בנפשו לא להעלות על לבו קושיות וספיקות על הצדיק, כי אז יעמוד מבחוץ לגמרי, וכמו שהיתה אצל משה רבינו עליו השלום, שכל אלו שהתלוננו עליו והרבו עליו מחלוקת, וחשדו אותו במה שחשדו אותו, הם עמדו מבחוץ לגמרי, ולא קבלו ממנו שום דבר כלל, מה שאין כן אלו שזוכים לבטל את דעתם לפני הצדיק לגמרי, אזי הצדיק מקרב אותם באמת, בבחינת ההתקרבות של משה רבינו שהיה אוהב ישראל אמיתי, והוא מנהיג את האדם באורו הגדול דרך החושך ענן וערפל, עד שזוכה למצוא שם את האלקים, ועל ידי זה יש לו הצלחה נפלאה בכל עניניו הן בגשמיות והן ברוחניות.

והנה עיקר דעת דמשה הוא להכניס בכל אדם ידיעה ברורה ונאמנה שאין לו אף אחד בעולם רק השם יתברך לבד, ולא יסמוך ויבטח על שום בריה שבעולם, כי כל זמן שאדם יודע שהשם יתברך אתו, בבחינת (תהלים כ"ג) גם כי אלך בניא צלמות לא אירא כי אתה עמדי, אזי בוודאי יזכה למצוא אותו יתברך בתוך החושך ענן וערפל שלו, מה שאין כן כשאדם יסמוך או יבטח על איזה בן אדם, אזי יהיה לו אכזבות גדולות בחייו, ולבסוף ישבר לגמרי מכל מה שעובר עליו, וראו בחוש שעם ישראל בכל הדורות החזיקו עצמם ביהדות על אף כל הצרות שעברו עליהם, רק מפני שבטחו תמיד בה', ואפילו אחרי השואה הקשה שעברה על עם ישראל, והגיעו אחינו בני ישראל למדינות רחוקות ומוזרות מאד שלא ידעו אפילו השפה שלהם כלל, אבל על ידי שבטחו בהשם ולא עזבו את עצמם, על ידי זה נתהפך הכל לטובה ועלו ונעשו עשירים גדולים ובנו מוסדות התורה וערים ליהדות, והכל בזכות האמונה הקדושה שידעו שאין להם אף אחד רק השם יתברך לבד.

וזהו גם כן הסוד של החזרה בתשובה, שאדם צריך לזכור שעיקר חזרתו צריך להיות רק להשם יתברך בלבד ולא לשום אדם פרטי, כי זהו הצרה של רוב הבעלי תשובה שחוזרים לדרכי היהדות, שבתחילה נראה בעיניו דרך של חסידות זו עם הלבוש שלהם, אבל אחר קצת זמן משנה את דעתו ונראה בעיניו לבוש אחר, וכן משנה דעתו בכל פעם ומכל זה נתבלבל מאד ואינו זוכה למצוא

את דרכי התורה והיראה באמת, מה שאין כן כשאדם יודע שעיקר תשובתו צריך להיות רק אליו יתברך ולא לשום בשר ודם, אזי יהיה תמיד מתמיד בתורה ובתפילה עד שיזכה למצוא את דרכי התשובה ולהתדבק בו יתברך באמת.

ואמר מוהרא"ש נ"י, כשאדם יודע ידיעות אלו אזי אינו צריך לשום רופא ופסיכולוג לדבר עמו מכל הבעיות הפרטיות שלו, כי הוא חוזר רק אליו יתברך ואין לו שייכות עם אף בריה שבעולם, ובאמת על ידי ידיעה זאת היו יכולים לרפאות כל המשוגעים שבעולם, רק עיקר הצרה הוא שהמשוגע אומר שאחרים הם משוגעים, והוא שפוי בדעתו, אבל אם היה אדם מכיר את החסרון שלו, ומחפש עצה ותרופה לנפשו, בוודאי היה יכול לקבל רפואה על ידי דעת המשה הנ"ל שהם דעת של כל הצדיקים האמיתיים, שמגלים שאין שום עצה אחרת בעולם רק להתקרב אליו יתברך באמת, ואשרי מי שזוכה להכניס בעצמו ידיעה זאת, כי אזי כבר לא יפחד ולא ייתרא משום בריה שבעולם, ויצליח תמיד בכל ענין ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את כל הענין לענינא דיומא ענינא דסוכה בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כשיצאו עם ישראל ממצרים ובהכרח נכנס בהם כל מיני קושיות וספיקות על ידי האנשים הרשעים שעשו מחלוקת על הצדיק האמת שהוא משה רבינו אזי תיכף ומיד הקיף אותם השם יתברך עם ענני הכבוד והופיע עליהם בצל כנפי השכינה הקדושה ובוזה לימד אותם שגם בתוך כל המניעות והענן חושך וערפל שסביבם יכולים למצוא את אלוקותו יתברך היינו שיכולים להפוך את כל העננים שהם בחינת מניעות (כדברי רביז"ל הנ"ל) ולהפוך אותם לענני כבוד למצוא שם כבוד שכינתו יתברך וזהו לימוד לכל אדם בכל דור שגם בתוקף החושך וההסתרה שלו יחפש את כבודו יתברך ואפילו אם נדמה לו שהוא נמצא בחוץ במקום שליטת החיצונים ומסובב עם קליפות ומניעות הרבה אף על פי כן גם שם יעשה לעצמו בית שהוא בחינת הסוכה ויחפש את כבודו יתברך שם עד שהוא יכול להכנס לתוך פנימיות הקדושה ולהרגיש שהוא יושב לכד עם השם יתברך בעצמו כביכול ואין שם שום בריה אחרת שבעולם, וזהו סוד כל היציאה ממצרים ממיצר ים מחושך הגלות שתיכף ומיד הכניס אותם השם יתברך לתוך ענני הכבוד והודיע להם שגם בתוך העננים יכולים למצוא כבודו יתברך ומי שמכניס ידיעה זאת בפנימיות נפשו הוא

נגאל באמת מכל צרותיו.

וזה עבודת הצדיקים בכל הדורות שהראו אותות ומופתים ושידוד הטבע והכל בכדי לגלות איך שהשם יתברך נמצא עמנו בכל מקום ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל.

וסיפר מוהרא"ש נ"י, שפעם במדינת רוסיא לא היו נמצאים שום אתרוגים והיה להרה"ק ר' פנחס מקאריין ז"ל צער גדול מאד מזה כי היה כבר סמוך לחג הסוכות ועדיין לא היו שם אתרוגים ופתאום הגיע איש אחד והביא אתרוג מהודר מאד אבל ביקש על זה הון רב מאד כמו אלף רובל ואף על פי שזה היה סכום ענקי לבקש על אתרוג אף על פי כן היה הרה"ק הנ"ל מוכן לשלם גם מחיר כזה בשביל לקיים את מצוותיו יתברך והרה"ק הנ"ל היה תופס האתרוג בידו ומסתכל עליו היטב ופתאום נפל האתרוג מידו ונשבר הפיטם ונפסל האתרוג והיה לו צער גדול מאד מזה כמו כן בשם פניו בתוך ידיו וישב כך בדביקות עצום כמה דקות ופתאום פתח את עיניו וענה ואמר לאיש הנ"ל בצעקה גדולה תגיד ממי גנבת את האתרוג הזו והאיש הנ"ל נבהל מאד מדברי הרה"ק ר' פנחס ז"ל כי הבין שתפס את כל עסקו ברוח קדשו ופרץ בבכיה עצומה והודה שבאמת גנב את זה וביקש ממנו תשובה על הדבר, הרי את גודל רוח הקודש של הצדיקים ואיך שהם מחפשים כבודו יתברך גם בתוך עוצם הצער שלהם וכשנפסל האתרוג הבין הרה"ק הנ"ל שמוכרח להיות כבודו יתברך גנוז שם בתוך כל העסק וזכה למצוא את רצונו יתברך בכל מה שעבר עליו.

וזהו עיקר לימוד כל אדם בכל זמן שעליו למצוא את אלוקותו יתברך גם בתוך הבית שלו עם אשתו ובניו ואפילו אם נדמה לו שהיא אשה קשה מאד וגם הילדים ממררים את ימי חייו אף על פי כן ידע נאמנה שזהו רצונו יתברך ועליו לגשת אל הענן הושך וערפל אשר שם האלקים ולמצוא אלוקותו יתברך שם בתוך הבית וגם בתוך עבודת הפרנסה שלו ולא להחליש דעתו כלל כי אם היה רצון השם יתברך שישב האדם לבד באיזה הר ויעבוד אותו באיזה מרדות ובלבולים אזי לא היה מצוה את האדם במצוה הראשונה להתחתן ולהוליד בנים בזה העולם רק היה מצווה אותו להיות פרוש וכו' ואם השם יתברך סיבב עמו שיהיה נמצא בבית ובעסק הזו זהו סימן שמשם הוא יכול להתקרב אליו יתברך

באמת והעיקר שיסתכל האדם על נקודת עצמו ולא יסתכל על חבירו ויקנא בו כי זה על פי רוב הורס את האדם לגמרי שנדמה לו שהשני מצליח יותר ממנו וגם רוצה לדחות אותו מפרנסתו וכו' מה שהכל שקר וכזב ואין חבירו חושב ממנו כלל וזה רק כמו דוגמת הסוס שבועט בשעה ששותה מים מן הנהר כי רואה תמיד בהבועה שבמים שיש סוס אחר עומד שם ולכן בועט ברגליו האחוריות בכדי לגרש אותו וגם נדמה לו שהדשא שעל הצד השני הוא יותר ירוק מה שבאמת הם שניהם אותו הדבר ממש ואם אין האדם עוקר מעצמו כל אלו הקנאות והשנאות זה ישבור אותו לגמרי מה שאין כן כשאדם קובע בדעתו שאין לו שום בריה שבעולם רק הוא צריך להסתכל עליו יתברך לבד אזי תמיד יצליח בכל ענין והשם יתברך יזכינו להתקרב אליו יתברך באמת וללכת בדרכי התשובה האמיתיים עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהכלל בו לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודת ברית מילה יום ד' דסוכות אושפיזא דמשה רבינו והילולא דרביז"ל.

ביום ד' דסוכות היתה ברית מילה בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י בעיר
יבנאל ואצל הסעודה בהסוכה הגדולה של מוהרא"ש נ"י דיבר מוהרא"ש נ"י
דיבורים נוראים ונפלאים מאד מענינא דיומא.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י אנחנו אומרים בהנוסח של הרחמן לאחר ברכת
המזון שבסעודת ברית מילה הרחמן הוא יברך רך הנימול לשמונה ויהיו ידיו
ולבו לאל אמונה ויזכה לראות פני השכינה שלש פעמים בשנה ויש לדקדק מה
הוא הענין של ידיו ולבו לאל אמונה וכן איך זה מקושר לענין עליה לרגל שלש
פעמים בשנה ויש לומר בכל זה כי הנה התורה הקדושה מתחלקת לשני סוגים
של מצוות מצוות בין אדם למקום ומצוות בין אדם לחבירו ועיקר עבודת האדם
הוא לקשר שניהם ביחד ולדעת ששניהם שוה כאחת כי אסור לו לומר שרק
המצוות בינו לבין המקום יקיים בשלימות אבל בין אדם לחבירו יתשל קצת כי
זהו פגם גדול מאד להפריד ביניהם כי השם יתברך שציוה אותנו לשמור על כל
המצוות בינו לבין המקום ציוה גם לקיים כל המצוות בין אדם לחבירו ואסור
לעשות שום פירוד ביניהם כלל.

והנה בוודאי הרך הנימול לשמונה אין לו עדיין שום בחירה על מעשיו ואף
על פי שמקיימים בו מצוות מילה אף על פי כן עדיין אין מכירין את כוחותיו
ואם היה מסכים לזה מרצון עצמו רק עיקר הבחינה והנסיון הוא כשהוא הולך
ומתגדל והולך בדרכי ישרים אזי נתגלה למפרע שבוודאי הוא מוכן למסור את
נפשו ומאודו בכל זמן בשביל כבודו יתברך וגם הברית מילה שקיימו בו בשמונה
ימים היה ברצונו הטוב ובעיקר זה נתגלה כשאדם זוכה לקיים גם כל המצוות
בינו לבין חבירו בשלימות גדול אזי הוא מקבל שם טוב ושמו הולך ומתפרסם
מסוף העולם ועד סופו בבחינת מה שכתוב טוב שם משמן טוב כי שמן הטוב
הריח הולך רק כמה רחובות מסביב מה שאין כן שם טוב הולך מסוף העולם
ועד סופו ומי שהולך בישרות באמת ומקשר שני בחינות המצוות הנ"ל הן
המצוות בין אדם למקום והן המצוות בין אדם לחבירו אזי הוא מקבל שם טוב
באמת וכל הבריות משתבחים ומתפארים בו.

ובזה יש לומר שאנחנו מברכים הרך הנימות לשמונה שיהיו ידיו ולבו לאל אמונה כי הידים מרמזים על המצוות שבין אדם לחבירו בבחינת פתח תפתח את ירך לאחיק וכו' כי צריכים להיות מוכן ליתן יד ועזר לחבירו בכל מה שצריך ולבו מרמז על המצוות שבין אדם למקום כי עיקר מקום השראת השכינה הוא בתוך לבו של אדם ואנחנו מברכים את הילד שיזכה להיות ידיו ולבו לאל אמונה היינו שיזכה לחבר ולקשר שני בחינות המצוות הנ"ל ביחד ולקדש שמו יתברך בעיני כל הבריות והוא יהיה נעשה כלי להמשכת השראת השכינה הקדושה בזה העולם.

והנה בענין מצוות עליה לרגל ג' פעמים בשנה היה עיקר הטעם לעורר את האדם משינתו בכל השנה בכדי שיתעורר שאיפתו להתדבק ברוחניות ולא יהיה כל כך שקוע בתוך כל עסקיו הגשמיים וכן בעליה לרגל נפל על האדם שפלות גדול מאד כי כל זמן שהאדם יושב לבד בביתו אזי נדמה לו שהוא האיש הכי כשר והכי צדיק אבל בבואו לבית המקדש עם שאר כל ישראל ורואה את עבודת כל אחד ואחד אזי נופל עליו שפלות גדול ומתחיל להבין את מיעוט ערכו ושפלותו באמת ועל ידי זה נתאחד לבו עם כל ישראל ונפתח ידו לעזור ליהודי שני.

וזהו בחינת המשך נוסח התפילה הנ"ל הרחמן הוא יברך את רך הנימול לשמונה ויהיו ידיו ולבו לאל אמונה ויזכה לראות פני השכינה שלש פעמים בשנה היינו על ידי שיזכה הילד הזה לעלות לרגל ג' פעמים בשנה ולקבל שם פני השכינה הקדושה על ידי זה יהיה נקבע בלבו אור אלוקותו יתברך עד שיהיה נפתח בין ידיו ובין לבו באור התורה הקדושה ויזכה לקיים כל המצוות כולם בשלימות הן אלו שהם בין אדם למקום והן אלו שהם בין אדם לחבירו ואזי יתגלה למפרע שגם את המצווה הקדושה הזו שקיימו בו בהיותו בן שמונה ימים היה מרצונו הטוב ובבחירתו החפשיית וכל כיסופו ורצונו הוא רק לקיים מצוותיו יתברך.

ואמר מוהרא"ש נ"י שבענין מה שזכו עם ישראל לעלות ג' פעמים בשנה לרגל ולקבל פני השכינה הקדושה היה עיקר כוונת האדם צריך להיות רק לקבל שם אור רוחני והתרוממות הנפש כי אילו היה כוונת האדם לראות שם גשמיות

ולקבל הנאת הגוף וכו' בוודאי היה יכול לקבל חלישות הדעת גדול כי גם בבית המקדש מצינו שהיה כמה פעמים מהפיכה גדולה והיה שם בלכול גדול מרוב הבהמות ופרים וכו' שהביאו שם וכמובן עשו שם לכלוך גדול וכו' וכן מצינו שאמרו חכמינו הקדושים שהכהנים כעסנים היו ופעם תקע כהן אחד סכין בלב חבירו וכו' וכן פעם דחף אחד את חבירו ונשברה רגלו וכו' והיה יכול האדם לקבל חלישות הדעת גדול מאד איך יתכן דברים כאלו בבית המקדש אבל זהו רק כשאדם בא לחפש שם הנאה גשמיית אבל כשבא לקבל שם פני השכינה ולראות שם אור אלוקותו יתברך אזי בוודאי נתבטל לגמרי מרוב אור נועם זיוו וחיות שהרגישו שם ואזי חזרו מבית המקדש עם חיות אחרת לגמרי וקיבל משם כח להמשיך את עבודת הקודש כל השנה כולה לכן אנחנו מברכים את הילד דייקא שיזכה לראות פני השכינה ג' פעמים בשנה היינו שיהיה כל כיסופו ורצונו רק לקבל שם פני השכינה הקדושה ולהמשיך על נפשו נועם זיוו ועל ידי זה בוודאי יזכה להשלים ידיו ולבו לאל אמונה ויהיה צדיק ואיש כשר באמת.

ואמר מוהרא"ש נ"י שכן הוא בענין קבלת פני התלמידי חכמים שבדור שצריך להיות עיקר כוונת האדם לקבל מהם רק רוחניות ולימודי האמונה הקדושה כי אם האדם מתקרב אליהם בשביל פניות של כסף או כבוד וכו' אזי תמיד יהיה לו חלישות הדעת גדול כי תמיד יבלבלו אותו כל מיני קושיות וספיקות על הצדיק ולבסוף יתרחק ממנו לגמרי מה שאין כן כשכל כוונתו הוא לקבל תורה ויראת שמים מן הצדיק אזי בוודאי יזכה לקבל ממנו הרבה ולהמשיך על עצמו את האור הגדול השורה שם.

ואמר מוהרא"ש נ"י והנה מצינו אצל הכהנים שהם היו הבחינה של הצדיקים שעבדו את עבודת הקודש בבית המקדש שהמצווה הראשונה בכל יום היה לרחוץ את ידיהם ורגליהם מן הכיור והלימוד בזה הוא שכל מי שרוצה להתקרב אל הקודש ולהיות רב ומנהיג בישראל הדבר הראשון שצריך לרחוץ את ידיו ורגליו מכל מיני נגיעות עצמיים שלא יהיה לו שום נגיעה של ממון וכסף שזהו בחינת רחיצת הידים וכן יהיה מוכן לרוץ אפילו מאות ואלפים קילומטרים לעשות טובה ליהודי שני וכמידתו של אהרון הכהן שהיה אוהב שלום ורודף שלום תמיד וזה הזכירו הכהנים על ידי המצווה הראשונה שלהם לרחוץ ידיהם ורגליהם מן הכיור ובזה יש גם כן קשר והמשך לדברי נוסח

התפילה הנ"ל שאנחנו מברכים הילד שיהיה ידיו ולבו לאל אמונה ויזכה לקבל פני השכינה שלש פעמים בשנה כי כשעלו כל ישראל לרגל וראו את עבודת הכהנים בבית המקדש ואת הדבר הראשון איך שרחצו ידיהם ורגליהם מן הכיור לטהר ולקדש עצמם מכל נגיעה עצמיית על ידי זה נמשך על האדם גם כן דעת ושכל לטהר ידיו ולבו לאל אמונה ולקבל על עצמו עול מלכותו יתברך באמת.

וסיים מוהרא"ש נ"י שהיום זכינו תהלה לאל לברית מילה בבית מדרשינו ביום ההילולא של רביז"ל ונקרא הילד על שמו של רביז"ל נחמן חיים כי רביז"ל רצה להשאר בינינו וזהו כבר מאה שבעים ותשע שנה מהסתלקותו וברוך ה' נשאר זכרו קדוש בכל העולם כולו וזהו אות ומופת חותך שרביז"ל חי בינינו בבחינת נחמן חיים כנ"ל וגם תהלה לאל זכינו להתחיל לבנות כאן ביבנאל עיר שלם על שם רביז"ל והיום ביום ההילולא של רביז"ל חתמנו חוזה לבנית בית המקדש ענקי כאן על שם רביז"ל ותפילתי להשם יתברך שכשם שאנו מברכים את הילד בשעת ברית המילה זה הקטן גדול יהיה כמו כן יתקיים בהקיבוץ שלנו שיתגדל ויתרבה מאד בעזרת השם יתברך עד שגם הבית המדרש הגדול שאנחנו עומדים עכשיו לבנות שיהיה גם כן קטן מהכיל כל אנשי שלומינו עד שנצטרך לבנות עוד בית המדרש ובית הכנסת בעזרת השם יתברך והשם יתברך יזיכנו לראות מהרה בהתגלות פני משיח צדקינו שיבוא ויבנה לנו את בית מקדשינו ונזכה לעלות לרגל ג' פעמים בשנה במהרה דידן אמן ואמן.